

THE

PUCKING

WRONG

MAN

MR. MEGMENTÖ

C.R. JANE

THE

PUCKING

WRONG

MAN

MR. MEGMENTŐ

C.R. JANE

A fordítás alapja:
C.R. Jane: *The Pucking Wrong Man*
First published in Great Britain in 2024 by C.R. Jane

A kiadó megjegyzése:
A könyv egyes jelenetei fizikai és pszichikai erőszakot,
kényszerítést tartalmaznak, amelyek
az olvasók érzékenységet sérthetik.

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
Cassie Chapman/Opulent Designs

ISBN 978-963-636-994-1

Minden jog fenntartva

Copyright © C.R. Jane 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Vágó Nándor 2026

Felelős kiadó a Kossuth Kiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója
A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Műszaki vezető Papp Miklós
Nyomdai előkészítés Patkó-Huszi Hajnalka
Korrektor Laczkó Krisztina, Szarvas Melinda
www.kossuth.hu / kiado@kossuth.hu

A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
négy és fél évszázados hagyományait őrző
Alfoldi Nyomda Zrt. munkája
Felelős vezető Pataki Lajos vezérigazgató

DALLASI LOVAGOK

CSAPATNÉVSOR

LINCOLN DANIELS, CSAPATKAPITÁNY	13, CENTER
ARI LANCASTER, CSAPATKAPITÁNY	24, VÉDŐ
WALKER DAVIS, CSAPATKAPITÁNY	1, KAPUS
CAS PETERS	42, VÉDŐ
KY JONES	18, BALSZÉLSŐ
ED FREDERICKS	22, VÉDŐ
CAMDEN JAMES	63, VÉDŐ
SAM HARKNESS	2, KAPUS
NICK ANGELO	12, VÉDŐ
ALEXEI IVANOV	10, CENTER
MATTY CLIFTON	5, VÉDŐ
CAM LARSSON	25, BALSZÉLSŐ
KEL MARSTEN	26, VÉDŐ
DEX MARSDEN	8, CENTER
ALEXANDER PORTIERE	11, JOBBSZÉLSŐ
LOGAN YORK	31, KAPUS
COLT JOHNS	30, SZÉLSŐ
DANIEL STUBBS	60, SZÉLSŐ
ALEX TURNER	53, CENTER
PORTERS MAST	6, VÉDŐ
LOGAN EDWARDS	9, VÉDŐ
CLARK DOBBINS	16, SZÉLSŐ
KYLE NETHERLAND	20, VÉDŐ

EDZŐK

TIM PORTER VEZETŐEDZŐ
COLLIER WATTS SEGÉDEDEZŐ
VANCE CONNOLLY SEGÉDEDEZŐ
CHARLEY HAMMOND SEGÉDEDEZŐ

Kérlek, olvasd el...

Kedves olvasóm, kérlek, vedd figyelembe, hogy ez egy sötét románca, és mint ilyen, tartalmazhat és tartalmaz is potenciálisan érzékeny részeket. A történet egyes elemei kizárólag a fantázia szüleményei, és nem szabad a való életben elfogadható viselkedésnek tekinteni őket. Férfi főhösünk birtokló, megszállott, és a vörös tökéletes árnyalatát képviseli a vörös zászlós lázadók számára. Camden Jamesnek semmi köze a rózsaszín árnyalataihoz, amikor egy lány megszerzéséről van szó.

A témák között szerepel a jégkorong, a zaklatás – a főszereplő és a rosszfiú részéről –, továbbá a manipuláció, a szomnofília, emberrablási kísérlet, sötét megszállottság, szexuális tartalmú jelenetek, alkohol- és gyógyszerfüggőség, kinofóbia (rettegés a kutyáktól), kutyatámadás, utalás korábbi, kiskorúval szemben elkövetett szexuális visszaélésre, zsarolás, halál, vér, bántalmazás (pszichológiai, fizikai és családon belüli egyaránt) – nem a férfi főhős részéről. Olvashatók utalások korábbi szexuális bántalmazásokra – nem a férfi főhős részéről. Nincsenek háremek, megcsalás vagy osztozkodás. Camden Jamesnek csakis egyvalakije van.

***Készülj fel, hogy belépsz a Dallasi Lovagok világába...
Én figyelmeztettelek!***

LEJÁTSZÁSI LISTA A KÖNYVHÖZ

THE PROPHECY

Taylor Swift

FRAGILE

BLÜ EYES

HERO

Enrique Iglesias

MESSED UP AS ME

Keith Urban

LET IT HAPPEN

Gracie Abrams

MY HERO

Foo Fighters

GUILTY AS SIN?

Taylor Swift

ROCK 'N' ROLL (PART 2)

Gary Glitter

PINK SKIES

Zach Bryan

SLOW BURN

Kacey Musgraves

FIX YOU

Coldplay

MATCHBOX

Ashley Katcher

INFINITELY FALLING

Fly By Midnight

I'LL BE YOUR HOME

Phillip LaRue

NEVER ALONE

Garrett Kato, Elina

NEVER LET ME GO

Florence + The Machine

LOOK WHAT YOU MAKE

ME DO

Taylor Swift

THE MACHINE-SPED UP

Reed Wonder, Aurora Olives

MASTERMIND

Taylor Swift

Hallgasd meg a teljes lejátsszási listát itt:
<https://open.spotify.com/playlist/0Y1ink20IFAagcgKvoa1Lf>

*Azoknak a vörös zászlós lázadóknak,
akik tudják, hogy az „Igen, apuci” és a fenekelés
egyaránt a jó időöltés jelei.*

Kedves vörös zászlós Renegátok!

A *Pucking Wrong Man* az eddigi legvastagabb könyvem, és ennek nagyrészt az az oka, hogy egyszerűen képtelen voltam elengedni. Teljesen belefeledkeztem az írásába, Camden kibontakozó szerelmébe Anastasia iránt, ahogy óvatosan, lépésről lépésre meghódítja a lány szívét..., és abba, hogy milyen messzire hajlandó elmenni érte. Imádom őket, és nagyon remélem, ti is megszeretitek ezt a párost is.

A könyv középpontjában egy álom elvesztésének utóhatásai állnak. Camden NHL-játékos, aki – bár a legtöbben fiatalnak mondják – a karrierje második felébe lép. Anastasia balerina, aki igyekszik felküzdeni magát a csúcsra, csak hogy egy komoly akadály az útjában áll. Az írás megkezdésekor feltettem magamnak a kérdést: Mit teszel, ha széttörik az álmodat? Ha elveszíted azt, amiért egész életedben dolgoztál? Csendben elfogadod? Dühöngesz, a fogadat csikorgatod, és átkozod a világot? Elbújsz, és azon rágódsz, mennyire igazságtalan az egész?

Vagy találsz egy új álmot...?

Ez a könyv nem csak Anastasia tragikus múltjáról szól, és arról, hogyan lép tovább. Ha a kezdetek óta velem vagytok, tudjátok, hogy ebben a sorozatban kiemelt szerepet kap a választott család és a testvéri kötelék témája is. Azok a jelenetek, ahol ez a két szál igazán életre kel, segítettek megtalálni az egyensúlyt a történet csúcs- és mélypontjai között. A „bízalom köre” teljes erőbedobással jelen van, és imádtam egymásnak eresztetni a különböző karaktereket. Írás közben sokszor magamon nevettem... Remélem, ti is mosolyogni fogtok.

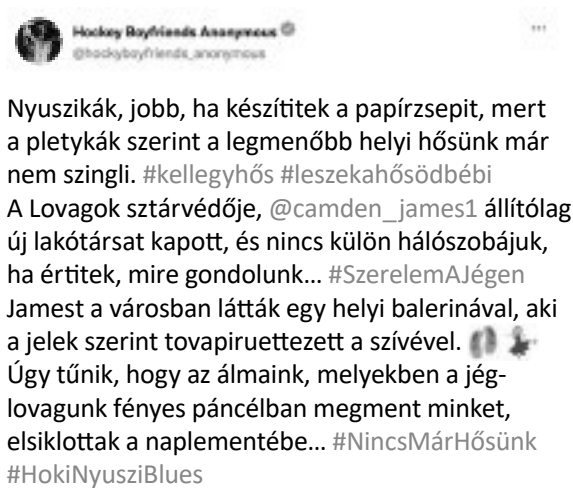
Már régóta a *Pucking Wrong* világban élek, és kezdem azt hinni, hogy ezek a srácok az új személyiségemmé váltak. Fura, hogy fejben beszélgetek Ari Lancasterrel? Nem? Oké, szuper. Mert ez a helyzet.

Ahogy mindig, most is minden egyes nap megcsípem magam, és azon gondolkodom – pont úgy, ahogy Anastasia a könyv végére –, hogyan lehet ez az én életem. Végtelenül hálás vagyok nektek, hogy élhetem az álmodat.

A handwritten signature in black ink. It starts with a heart symbol, followed by the letters 'JCR' in a stylized, cursive font, and then the word 'Game' below it.

„3000 büntetőpercem van. Nincs szükségem arra, hogy mások mondják meg, hogyan végezzem a munkámat.”

– Tie Domi

PROLÓGUS

ANASTASIA

Tízévesen

– Ma fantasztikus voltál, Ana! Már majdnem tökéletesen megcsináltad – mondta Miss Gallagher. Ragyogtam a dicséretétől. Ritkán dicsért, de amikor megtette, az *varázslatos* volt. – Gondolkodtál már a különórán, amit javasoltam? A kortárstánc-órák nagyon hasznosak lennének ahhoz, hogy a következő szintre lépj.

Lehajtottam a fejem, mert nem akartam a szemébe nézni. Már gondolkodtam rajta.

Sokat.

Nagyon szerettem volna.

De már kaptam ösztöndíjat ide. Félttem megkérdezni, hogy fedeznének-e egy új kurzust. A lányok már így is eleget csúfoltak. A kortárs táncra járó gyerekek idősebbek... Ők valószínűleg még gonoszabbak lennének.

– Ana – mondta Miss Gallagher, mintha kitalálta volna a gondolataimat, és az ujjával megérintette az államot, hogy kénytelen legyek ránézni... Utálta, amikor lesütöttem a tekintetem.

– Igen? – kérdeztem nem törődve a hangom remegésével. Mindig azt mondta, hogy a táncban nincs sírás.

De most nagyon közel álltam hozzá.

– Ha bármire szükséged van, csak szólj. Ez a táncstúdió nagyon bízik benned. *Akarjuk*, hogy sikeres legyél.

– Igen, asszonyom. – Szípoztam egyet, és sietve megtöröltem a szemem, mert nem tudtam megállítani a könnyeimet.

Szünet következett, majd a hangja még halkabbá vált.

– Minden rendben van otthon?

Megmerevedtem.

Miért kérdezik mindig ezt a felnőttek, mintha tényleg elmondhatnám nekik az igazat?

Apa nagyon dühös lenne, ha megtudná, hogy egyáltalán beszéltem Miss Gallagherrel.

És amikor dühös, akkor nagyon-nagyon rossz dolgok történnek.

Visszatartottam a remegésemet, és minden erőmet latba vetettem, hogy semleges arcot vágiak.

Ő csak segíteni akart. Mindannyian csak segíteni akartak.

De senki sem tudott segíteni rajtam. *Ki kell tartanom, amíg fel nem nővök.*

Legalábbis ezt mondogattam magamnak.

– Minden rendben van – mondtam, és a hangom gyanúsán magasán és vékonyan csengett. Megpróbáltam felöltetni azt a táncos mosolyt, amit az első órán tanítottak nekem.

– Boldogságnak kell sugároznia a szemetekből – mondta nekünk aznap Miss Franca.

Ránéztem Miss Gallagherre az összes hamis boldogsággal, amit magamra tudtam erőltetni... Nem voltam biztos benne, hogy beveszi.

Miss Gallagher úgy sóhajtott, mintha csalódást okoztam volna neki, és megveregette a vállamat.

– Egy nap majd meg fogsz bízni bennem, *ma chérie* – mondta, majd elegáns és magabiztos tartással tovalibbent, pontosan úgy, ahogy én is szerettem volna egy napon.

Utána akartam futni, és mesélni neki apáról és arról, milyen gonosz lett az elmúlt években, mióta anya elment. El akartam mondani neki, milyen magányos, ijedt és éhes vagyok állandóan.

De amikor utoljára elmondtam valakinek, apa olyan erősen megütött, hogy felrepedt a bőr a fejemben. Azóta is állandó fejfájás gyötör.

Nem. Miss Gallagher után akartam rohanni, átölelni a derekát és könyörögni neki, hogy ne engedjen haza.

De nem engedtem meg magamnak.

Fogtam a táskámat, és kimentem a táncstúdióból. Minden lépésemmel egyre nagyobb félelem költözött a gyomromba.

Igyekeztem megőrizni a boldogságomat, amíg elvánszorogtam a buszmegállóiig. Csak tánc közben éreztem magam boldognak. Csak akkor éreztem úgy, hogy minden rendben lesz. Hogy az életemnek nem kell szörnyűvé válnia csak azért, mert *most* nagyon nehéz.

A nap alacsonyra bukott a horizonton, és hosszú árnyékokat vetett a repedezett aszfalra, ahogy lehajtott fejjel igyekeztem elkerülni az emberek figyelmét. A busz rendszeres utasai már megszokták, hogy egy tízéves kislány egyedül utazik. De az új utasok még nem.

Bólintottam a sofőrnek, egy izzadt férfinak, akinek hosszú szőrszálak álltak ki a lelapult orrából, és a hónalja alatt terjedő foltok majdnem leértek a derekáig. Nem biccentett vissza, csak meggyőződött róla, hogy beolvastam a bérleteimet, majd már a mögöttem felszállóra figyelt.

A busz olyan volt, mint egy hatalmas kemence, amely a lenyugvó nap hevében sütött minket. De süteményillat helyett régi zoknik és penészes sajt szagának keverékét árasztotta. Valahányszor valaki kinyitotta az ablakot, az csak rontott a helyzeten, mert forró levegő és még több orrfacsaró bűz áramlott be.

Megpróbáltam nem törődni a dologgal, az arcomat az üveghez nyomtam, és néztem, ahogy a világ színes csíkok formájában elsuhan mellettem.

Már hozzászokhattam volna a bűdösséghez – valószínűleg én sem illatoztam a többórás tánc után. Általában lezuha-

nyoztam a stúdióban, de mivel Miss Gallagher megállított, elvette azt a kis időmet, ami az indulás előtt maradt volna.

Apa általában ki volt ütve, vagy egy bárban ült. De ha ébren találtam, és én véletlenül késve érkeztem...

Az nagyon rosszat jelentett.

Megérintettem a karomat, ahol egy fényes, rózsaszín égési nyom tanúskodott arról, hogy hat hónapja a gáztűzhelyhez szorított.

Aznap csak pár percet késtem...

Az ablakon keresztül figyeltem a város „szép” részét, amin éppen áthaladtunk. Létezett egy láthatatlan határvonal ebben a városban, amit mégis érzékeltetni lehetett, amint átlépte az ember.

Volt a gazdag és a szegény oldal.

Sajnos én nem egyszerűen a szegény oldalon éltem. Én az *olyan szegény, hogy mindenki megfélemezett rólad* oldalon éltem, ahová még buszt sem küldtek, mert nagyon kevesen távoztak onnan – ha akadt egyáltalán valaki. Így a buszmegálló másfél kilométernyire volt a házunktól.

Néztem, ahogy a csillogó épületek és üzletek, a gondozott pázsitok és a magasra tornyosuló kastélyok tovatűntek... A helyüket lassan romos épületek és szeméttel borított utcák vették át.

Ez pontosan leképezte azt az érzést, amit a táncórákról hazafelé menet éreztem.

A csillogó, ragyogó táncstúdióból a bedeszkázott ablakok és a küzdelem felé.

Nem értettem, hogyan létezhetnek a világon egyszerre olyanok, akiknek annyira sok mindenük van..., és olyanok, akiknek annyira kevés.

A busz rázkódva megállt, és összerezsentem, ahogy a fékek nyikorgása támadást intézett a dobhártyám ellen. „Viszlát”-ot kiáltottam a sofőrnek, miközben tudtam, hogy nem fog válaszolni.

De néha szerettem úgy tenni, mintha barátok lennénk.

– Ana! – szólalt meg egy ismerős hang, mire felsóhajtottam, majd rendeztem az arcvonásaimat, és megfordultam.

Michael Carvertől végigfutott a hideg a hátamon. Csak így lehet leírni.

És ez sokat elárul róla azon a környéken, ahol lezüllött férfiak kísértettek minden utcasarkon.

Talán a kinézete miatt volt.

Olyan tökéletes. Olyan tiszta. Egyetlen hajszála sem állt rosszul.

Errefelé senki nem nézett ki így, mintha egy *Született feleségek*-epizódból lépett volna ki.

Én még a táncruhámban sem voltam ilyen.

Vagy talán az az oka, hogy ő másodikba járt a helyi gimnáziumban, és már az általánosban is hallottam pletykákat arról, hogy drogot árul.

Vagy talán azért tartottam tőle, mert mindig ott ólálkodott, és minden egyes alkalommal felbukkant, amikor kiléptem a házból, pedig tudtam, hogy nem a közelben lakik.

Valószínűleg ez lehetett az ok.

– Szia, Michael – mondtam udvariasan. – Ma nincs időm beszélgetni. Haza kell mennem.

Ő vigyorgott, és undorító lassúsággal végigmérte a testemet, mintha nem is gyerek lennék.

Olyan korban voltam, amikor már határozottan figyeltem a fiúkra, még ha távol is tartottam magam tőlük.

De a mellem még egyáltalán nem kezdett el nőni. Nem ettem eleget ahhoz, hogy olyan idomaim legyenek, amilyenekről a fiúk már beszéltek az iskolában.

De ahogy rám nézett... Hátborzongató.

Nem segített a helyzeten, hogy a szeme színét „vízkéknek” lehetne leírni. Valamiért ez a szín mindig borzongást keltett bennem. Egyszer olvastam egy könyvben egy ilyen külsejű szereplőről, és ez azóta megmaradt bennem. Michael szeme üresnek tűnt... Igen, ez a megfelelő szó. Mintha maszkot viselt volna, és valójában semmi sem lett volna alatta.

Hideg futott végig a hátamon, de visszafogtam magam.

– Nem tudom, miért próbálsz annyira elkerülni, hogy barátok legyünk, Ana. Tényleg segíthetnék neked. – Kisimított az arcából egy láthatatlan hajszálat azzal a szexi mozdulattal, ami soha nem fog működni – legalábbis nálam semmi képpen.

– Anastasia – mondtam mereven.

– Mi?

– Anastasia. A nevem Anastasia.

Felhorkant.

– Hallottam, hogy mások Anának hívnak.

Kinyitottam a számat, hogy válaszoljak, és elmondom neki, hogy csak azok hívnak így, akiket kedvelek – vagy legalábbis elviselek.

Aztán inkább szorosra zártam, és nem mondtam semmit. De a szavak valahogy még mindig ott lógtak közöttünk a levegőben, és a mosolya sötét fintorrá változott.

– Oké, hát, örülök, hogy beszélgettünk – mondtam helyette, és sarkon fordultam, hogy elinduljak. Tényleg haza kellett mennem. És ez sokat elmondott arról, mennyire kényelmetlen érzést keltett bennem Michael, hogy inkább otthon akartam lenni, mint *vele* beszélgetni.

Nagyon is.

Kinyújtotta a kezét, és megragadta a karomat.

Erősen.

– Aú! – mordultam fel, és megpróbáltam kiszabadulni.

– Ana – válaszolta, és olyan nyugodt hangon ejtette ki a becenevemet, hogy valamiért összerándultam. – Csak el kell fogadnod, hogy barátok leszünk. És hogy az *jó* lesz neked.

– Aha... – válaszoltam, és végül sikerült kiszabadítanom a karomat. Még éreztem a szorítását, miközben hátraleptem, és nem vettem le róla a szemem.

De Michael nem ugrott utánam, és nem tett semmi mást.

Hanem valami ijesztőbbet csinált helyette.

Mosolygott.

Abban a mosolyban egy rakás ígéret volt, amihez nem akartam, hogy bármilyen közöm legyen.

Amint elfordult, rohanni kezdtem hazafelé, miközben arra gondoltam, hogy egy napon nem fogok többé menekülni a félelmetes dolgok elől.

De *az a nap* biztosan nem aznap volt.

A fáradt lábamat végigvonszoltam a gyomokkal és tövissekkel benőtt, elhanyagolt kavicsos úton.

Otthon, édes otthon.

Nos, valójában inkább egy kunyhó volt, aminek megereszkedett a teteje, de legalább nem engedte be az esőt.

Legalábbis előfordult, hogy nem.

Valahogy még romosabbnak tűnt, mint reggel, amikor elindultam. A festék hosszú, szaggatott csíkokban hámlott a falakról, és felfedte a korhadó fát. Az ablakokat kosz lepte be.

Kinyitottam a nyikorgó bejárati ajtót, amelynek zsanérjai nyögve tiltakoztak. Összerezcentem, és azt kívántam, bárcsak lenne egy csendesebb módja annak, hogy bejussak a házba. Akkor jártam a legjobban, ha a lehető legkevesebb feltűnést keltem.

Amint beléptem, az alkohol ismerős bűze úgy csapott meg, mint egy ütés a gyomromba. Befordultam a sarkon, és hirtelen megálltam. Apa összeroskadva ült a fotelben, ami annyira kifakult, kopott és piszkos volt, hogy nem lehetett megmondani, milyen lehetett az eredeti színe.

Még nem horkolt, ami nem jelentett semmi jót. Amikor horkolt, tudtam, hogy nagyon mélyen alszik. Másnap történelemvizsgám volt, és nem akartam, hogy felébredjen, és keresztbe tegyen a tanulásnak.

Egy pillanatig figyeltem, és felkészültem, hogy esetleg nekem ugrik, amikor elmegyek mellette. Arcbőre vöröslött a kusza, ápolatlan, zsíros haj alatt. A ruhái foltosak és gyűröttek lettek a napokig tartó részeg kábulat alatt.

Még álmában is düh és keserűség torzította el az arcát, ami mély ráncokat vésett a homlokára, mintha a démonok útját jelölték volna, akik kísértették.

Miközben néztem, félelem és undor kavargott a gyomromban.

A padlón mindenütt üvegek heverték, meg-megcsillanva a gyenge fényben. Összerándultam, amikor megláttam őket, mert reggel, amikor elmentem, még nem voltak ott, ami azt jelentette, hogy olyan pénzt költött, amit nem lehetett volna. Holnap ingyen kapok ebédet az iskolában, de így nagyon nehéz lesz átvészelni a napot. Rengeteg kalóriát égettem el a sokórányi tánccal. Egy szelet műanyagízű pizza és egy dobozos tej egyszerűen nem elég.

Nem vettem a fáradságot, hogy felvegyem az üvegeket, csak arra koncentráltam, hogy ne essek el bennük.

Néha elgondolkodtam azon, mi történne, ha egyszerűen *meghalna*. Ha egy nap annyit inna, hogy soha többé nem ébredne fel.

Aztán rossz érzés öntött el, mert tudtam, hogy anya távozása nagyon megviselte.

De aznap, amikor anya eltűnt, apám azt mondta nekem, hogy soha nem fog elhagyni.

Hazudott.

Minden egyes nap elhagyott. Minden korty alkohollal. Minden lépéssel, amit a korábbi énjétől a mostani énje felé tett.

Úgy tűnt hát, hogy rendben van, ha néha nekem is nehéz betartanom az ígéreteimet.

Amikor elértem a folyosót, megkordult a gyomrom, és az ajkamba haraptam, miközben benéztem a konyhába.

Talán...

Lábujjhegyen beóvakodtam, és megláttam a mosogatóban a piszkos edényeket... és a pizzásdobozt.

Talán végre vacsorát rendelt nekünk?

Megszállottként rohantam a doboz felé... Régóta nem ettem Papa John's pizzát.

Felnyitottam a fedelet, és sírni tudtam volna.

Mind elfogyott. Az utolsó morzsáig.

Elfelejtve, hogy csendben kell maradnom, felrántottam a hűtő ajtaját, és a polcon árválkodó lejárt mustárra meredtem, miközben furcsa zsibbadás öntött el.

Hetek óta csak iskolai ebédet és száraz kenyeret ettem...

Ő pedig pizzát rendelt..., és az egészszet eltüntette.

Egy könnycsepp gördült végig az arcomon, és hagytam, hogy a földre hulljon.

A gyomrom újra korogni kezdett, és megdörzsöltem, majd kivettem a szekrényből a poharat, amit tisztán tartottam, és tetőtöltöttem vízzel. Ha elég vizet ittam, néha nem fájt annyira.

Másnap meg kell próbálnom elbűvölni az ebédlőben dolgozó hölgyeket, hogy adjanak nekem egy kis plusz ételt, amivel átvészélhetem a napot.

Sikerült úgy eljutnom a szobámba, hogy nem ébresztettem fel. Lerogytam az ágyamra, és próbáltam nem összerándulni, amikor egy rugó belemélyedett a hátamba. A plafont bámultam, a beázásokat és a repedéseket, amelyeket alaposan megjegyeztem.

Egy nap én leszek a világ legnagyobb balerinája. A New York-i Balett társulatával fogok táncolni a színpadon, és az egész közönség állva tapsol majd nekem.

Mindenki ismeri majd a nevemet.

Virágokat dobálnak a színpadra, és imádnak engem.

Elérem, hogy szeressenek.

A nappaliból zaj hallatszott, én pedig felugrottam az ágyról – felkészülve bármire.

Lábujjhegyen odalopóztam az ajtóhoz, óvatosan a kopott fára tapasztottam a fülem, és hallgatóztam, mit csinálhat apa odakint.

Csend volt.

Talán csak egyike volt azoknak a rohamoknak, amik néha elhatalmasodtak rajta, amikor álmában vergődött, és rendetlenséget csinált, de valahogy tovább aludt.

Még egy percig hallgatóztam, majd úgy döntöttem, hogy biztosan az lehetett, és elkezdtem tanulni.

Miután befejeztem, bebújtam az ágyba, magamra húztam a kopott paplant, és szinte abban a pillanatban, ahogy a fejem a párnához ért, elnehezült a szemhéjam – ez az előnye a többórás táncnak. Bármi is történt, könnyen elaludtam.

Holnap új nap következik...

Az ajtó kivágódott, és olyan hangosan csapódott a falhoz, hogy levegő után kapkodva riadtam fel.

Pislogtam, igyekeztem összeszedni magam, és amikor sikerült, teljesen éber lettem.

És megrémültem.

Apa állt ott, egy helyben dülöngélve az ajtóban.

Nem szóltam semmit. Nem mozdultam. Mintha valami ragadozó lenne, aki talán nem lát meg, ha mozdulatlan maradok.

– Démon – mordult fel hirtelen.

Elkezdtem remegni, mert néha, amikor sokat ivott, olyan dolgokat képzelt be, amik valójában nem történtek meg, és mindig akkor, amikor a legrosszabb dolgok már *megtörténtek*.

Lassan magam elé emeltem a kezemet, megpróbáltam megnyugodni és gondolkodni.

– Apa, ülj vissza a foteledbe. Minden rendben van... – kezdtem, és igyekeztem a lehető legmegnyugtatóbb hangomat elővenni.

– Démon! – dühöngött, és az ágy felé vetette magát. Ügyetlenül és kiszámíthatatlanul kapálózott, a többi szava pedig elmosódott, és érthetetlen halandzsává vált.

– Apa! Ne! – sikítottam, és megpróbáltam kiszabadulni a lábam köré tekeredett takaróból.

Megragadta a csuklómat, és magához húzott, forró, bűzös lehelete megcsapta az arcomat.

– Nem hagyom, hogy elkapj – fröcsögött, és a földre lökött.
Belemarkolt a hajamba, a térde a nyakamra nehezedett.
Köhögtem és vergődtem alatta, alig kaptam levegőt.

– Te mocskos kis ördög! Démon! – üvöltötte, és minden szava után nyál terítette be az arcomat.

– Kér...lek – próbáltam kinyögni.

Viszolyogtató reccsenéssel a sípcsontomra taposott. A fájdalom úgy robbant szét a testemben, mint a tűzijáték. A földre zuhantam, összetört lábamat szorongattam, miközben könnyek homályosították el a látásomat.

A mennyezetre pislogtam, ahogy elhatalmasodott rajtam a sokk. Fölém magasodott, lehajolt, és undorodva nézett rám, miközben a leheletéből whiskyszag áradt.

– Csinos kis tolvaj vagy – mormolta, miközben leguggolt hozzám.

És újabb könnycsepp csordult le az arcomon, mert hirtelen már nem tűnt annyira részegnek, mint korábban.

A tenyerével megsimogatta az arcomat. A fejem oldalra billent, és hányás tört fel belőlem. Ez az egész túl sok lett. A fájdalom, a fájdalom okozta hányinger, *minden...*

Eltántorgott, és otthagytott a földön fekve, megnyúzva és összetörve.

Végül lenéztem a lábamra, és elakadt a lélegzetem, amikor láttam, hogy egy csont mered ki a bőröm alól.

A fejem visszahanyatlott a padlóra, miközben vér szivárgott körém.

Olyan hideg volt.

Nem akartam meghalni.

Élni akartam.

Táncolni akartam...